

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Oulíkové a soudců Richarda Galise a Miroslava Makajeva ve věci

navrhovatelů: a) K. T.
b) L. T.
oba bytem X
oba zastoupení advokátem Mgr. Romanem Sulánským
sídlem Pod Tratí 275, Hrádek

proti
odpůrkyni: obec Skorkov
sídlem Skorkov 32

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu Skorkov vydaného usnesením zastupitelstva odpůrkyně ze dne 10. 9. 2024, č. 43/24

takto:

I. Usnesení soudu ze dne 1. 10. 2025, č. j. 41 A 85/2025 – 5, se potvrzuje.

II. Řízení se zastavuje.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Společným návrhem na zrušení části opatření obecné povahy podle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se navrhovatelé domáhají zrušení v záhlaví označeného opatření obecné povahy v rozsahu vymezení ploch XA, XB, XC a XD(NIJ).
2. Navrhovatelé s podáním návrhu nesplnili poplatkovou povinnost. Usnesením ze dne 1. 10. 2025, č. j. 41 A 85/2025 – 5 (dále jen „napadené usnesení“), které bylo vydáno vyšším soudním úředníkem, proto soud navrhovatele vyzval, aby každý z nich zaplatil soudní poplatek 5 000 Kč za podání návrhu ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení. V odůvodnění odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 As 74/2011 – 251, č. 2410/2011 Sb. NSS. Dále navrhovatele poučil o tom, že pokud poplatek ve stanovené lhůtě nezaplatí, bude řízení zastaveno. Napadené usnesení bylo zástupci navrhovatelů doručeno dne 12. 10. 2025 (přihlášením do datové schránky).
3. Ani jeden z navrhovatelů ve stanovené lhůtě soudní poplatek nezaplatil. Dne 27. 10. 2025 podali navrhovatelé námitky proti napadenému usnesení, v nichž nesouhlasí s tím, aby byl soudní poplatek uložen každému z nich. Mají za to, že rozsudek NSS č. j. 1 As 74/2011 – 251 není v jejich případě aplikovatelný, neboť jejich vlastnické právo (tedy důvod účastenství) se nezakládá na spoluvlastnictví, ale společném jmění manželů. V rámci poplatkové povinnosti se na ně musí hledět jako na jeden subjekt, neboť jsou takto ze zákona povinni vystupovat.
4. Soud se nejprve zabýval námitkami navrhovatelů proti napadenému usnesení.
5. Podle § 9 odst. 2 zákona č. 121/2008 Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství (dále jen „zákon o vyšších soudních úřednících“), může proti Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

rozhodnutí vydanému vyšším soudním úředníkem v občanském soudním řízení nebo soudním řízení správním, proti němuž nelze podat odvolání, odpor nebo námitky podle občanského soudního řádu, účastník řízení podat námitky do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení. V námitkách nelze uplatnit nové skutečnosti nebo důkazy. O těchto námitkách rozhodne předseda senátu, který rozhodnutí vydané vyšším soudním úředníkem bez jednání potvrdí nebo změní. Proti

rozhodnutí předsedy senátu o námitkách, o odmítnutí námitek nebo o zastavení námitkového řízení, není odvolání přípustné. Doručené rozhodnutí vyššího soudního úředníka, proti kterému již není možné podat námitky, je v právní moci. Není-li v tomto zákoně stanoveno jinak, použijí se na námitkové řízení ustanovení upravující odvolání podle občanského soudního řádu obdobně.

6. Navrhovatelé jako účastníci řízení podali námitky ve lhůtě podle § 9 odst. 2 zákona o vyšších soudních úřednících proti rozhodnutí vydanému vyšším soudním úředníkem. Byly tedy podány oprávněnými osobami, včas a jsou přípustné.
7. Podle § 33 odst. 8 s. ř. s. platí, že podá-li více osob společný návrh, jedná v řízení každý sám za sebe a s účinky jen pro svou osobu. Soudní řád správní tak zná pouze samostatné společenství účastníků. Důsledkem toho je, že návrh na zahájení řízení (žalobu) může podat kterákoliv z osob, které byly dotčeny na svých právech či povinnostech napadeným rozhodnutím. *Nic na tom nemění, že věc, které se rozhodnutí týká, je např. v podílovém spoluvlastnictví či společném jmění manželů.* Soudní ochrany se může dovolat každý ze spoluvlastníků bez ohledu na velikost svého spoluvlastnického podílu a každý z manželů. Navrhovatel se může samostatně dovolat soudní ochrany, aniž by bylo třeba, aby se řízení účastnily i všechny ostatní dotčené osoby. I v případě, kdy v soudním řízení správním na straně žalující vystupuje více navrhovatelů, vzniká mezi nimi pouze samostatné společenství, ve kterém každý z navrhovatelů jedná v řízení sám za sebe a s účinky jen pro svou osobu (viz bod 20 rozsudku NSS ze dne 13. 12. 2023, č. j. 6 As 247/2023 – 25, a četnou judikaturu tam citovanou).
8. Navrhovatelé se tedy mylí, pokud tvrdí, že by na posouzení povahy jejich účastenství (zda jde o nerozlučné či samostatné společenství) měla mít nějaký vliv skutečnost, že podaným návrhem chrání svá vlastnická práva k věci ve společném jmění manželů. Návrh mohl podat každý z nich samostatně (příkladem takového postupu budiž např. rozsudek NSS ze dne 5. 5. 2010, č. j. 3 Ao 2/2010 – 55), neboť každý z nich samostatně hájí své vlastní veřejné subjektivní právo a v řízení jedná za sebe. Nerozlučné společenství účastníků soudní řád správní nezná. Není ani rozhodné, zda jsou vlastníky věci ve společném jmění nebo „podílovými“ spoluvlastníky (viz výslovně výše cit. rozsudek NSS); nehledě na to, že toto odlišení pokulhává již z důvodu, že i společné jmění je formou spoluvlastnictví (viz systematické zařazení § 1236 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, do části třetí hlavy II dílu 4 nazvaného „Spoluvlastnictví“).
9. Jelikož § 2 odst. 8 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, stanoví solidární povinnost k zaplacení (jediného) soudního poplatku dopadá pouze na případy nerozlučného společenství účastníků, nelze jej v nynějším řízení aplikovat (viz např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 9. 6. 2022, č. j. 2 As 347/2019 – 81, č. 4368/2022 Sb. NSS, zejména bod 24). Každý z navrhovatelů tak byl povinen sám za sebe zaplatit celý soudní poplatek za podání návrhu ve výši 5 000 Kč [viz položka 18 bod 2 písm. b) sazebníku soudních poplatků, Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

který je přílohou zákona o soudních poplatcích]. S ohledem na to, že jej navrhovatelé nezaplatili spolu s podáním návrhu (ani později před vydáním napadeného usnesení), byli k tomu napadeným usnesením správně vyzváni v souladu s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

10. Ze shora uvedených důvodů soud napadené usnesení podle § 9 odst. 2 věty třetí zákona o vyšších soudních úřednících prvním výrokiem potvrdil jako věcně správné.
11. Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.
12. Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.
13. Navrhovatelé ve lhůtě stanovené napadeným usnesením, tj. do 15 dnů *od jeho doručení*, soudní poplatek nezaplatili i přes řádné poučení o tom, že soud jinak řízení zastaví. Proti napadenému

usnesení nicméně podali (včasné) námitky dle § 9 odst. 2 zákona o vyšších soudních úřednících. Soud se tedy musel zabývat tím, zda má tato skutečnost nějaký dopad na běh lhůty pro zaplacení soudního poplatku, resp. zda soud může řízení pro nezaplacení soudního poplatku ve lhůtě dle napadeného usnesení *bez dalšího* zastavit dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

14. Velký senát občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu (dále jen „NS“) v usnesení ze dne 12. 1. 2022, sp. zn. 31 Cdo 1622/2021 (č. 75/2022 Sb. NS), dovodil, že vyzval-li soud prvního stupně dovolatele ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích (ve spojení s § 3 odst. 2 uvedeného zákona) k úhradě soudního poplatku za dovolání ve lhůtě patnácti dnů počítané od doručení usnesení (výzvy), nemá na běh této lhůty žádný vliv skutečnost, že usnesení nabylo právní moci (ve spojení s rozhodnutím o námitkách dle § 9 odst. 2 zákona o vyšších soudních úřednících) až po uplynutí této lhůty. Ve věci řešené velkým senátem podal dovolatel taktéž námitky; soudní poplatek však ve lhůtě stanovené usnesením o výzvě k jeho zaplacení (počítané od dne doručení usnesení) nezaplatil. Až po jejím uplynutí a rozhodnutí o námitkách požádal o osvobození od soudních poplatků. Velký senát vyšel z toho, že podle § 171 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), počíná lhůta k plnění běžet od doručení usnesení a jejím uplynutím je vykonatelné. Podání námitek proti usnesení o výzvě má odkladný účinek pouze na právní moc usnesení, nikoliv na jeho vykonatelnost. Pouhé podání námitek tak nemá vliv na běh lhůty k zaplacení soudního poplatku. Je-li usnesení o výzvě k zaplacení soudního poplatku na základě podaných námitek potvrzeno, nic se nemění na povinnosti účastníka řízení, k jejímuž splnění byl vyzván.
15. Soud má za to, že závěry velkého senátu jsou plně přenositelné i na řízení ve správním soudnictví. I v řízení podle soudního řádu správního se uplatní předběžná vykonatelnost usnesení, tj. pravidlo, že lhůta k plnění počíná běžet dnem doručení usnesení, nikoliv až právní mocí (§ 64 s. ř. s. ve spojení s § 171 odst. 1 o. s. ř., viz též bod 11 rozsudku NSS ze dne 13. 12. 2024, č. j. 7 As 38/2024 – 21). Podání námitek dle § 9 odst. 2 zákona o vyšších

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

soudních úřednicích má i ve správním soudnictví odkladný účinek jen na právní moc usnesení, a ne na vykonatelnost. Závěry velkého senátu si ostatně osvojil i NSS v rozsudku ze dne 27. 6. 2024, č. j. 9 Ads 101/2024 – 21, a již citovaném rozsudku č. j. 7 As 38/2024 – 21, byť toliko v případech, kdy stěžovatelé nepodali námitky a pouze zaplatili soudní poplatek až po uplynutí lhůty, jejíž počátek byl určen dnem doručení usnesení o výzvě k zaplacení. V obou věcech NSS na základě usnesení velkého senátu dovodil, že lhůta k zaplacení soudního poplatku běží již od doručení usnesení o výzvě, a nikoliv až od jeho právní moci (tj. po marném uplynutí lhůty k podání námitek).

16. Soud si je vědom rozsudku NSS ze dne 21. 8. 2019, č. j. 2 Afs 99/2019 – 30, v němž NSS dospěl k závěru, že v rozhodnutí o námitce je předseda senátu povinen „*stanovit novou lhůtu k zaplacení soudního poplatku tak, aby stěžovatelka poté, co sezná jeho právní názor, měla příležitost na něj v řízení před krajským soudem adekvátně reagovat, tj. soudní poplatek, ať už v jakékoliv výši, v souladu s právním názorem soudu zaplatit, či nikoliv, nebo uplatnit další procesní nástroje, které jí v souvislosti s placením soudních poplatků skýtá zákon (např. požádat o osvobození od soudních poplatků)*“ (viz bod 13 a podobně bod 32). Odhlédne-li soud od poměrně specifických okolností citované věci (krajský soud o podaných námitkách vůbec nerozhodl, resp. podání stěžovatelky mylně nevyhodnotil jako námitky), domnívá se, že závěry druhého senátu neobstojí ve světle usnesení velkého senátu. Pokud by byl soud po vyřízení námitek bez ohledu na výsledek (jak vyznívá názor druhého senátu) povinen vždy znova vyzvat navrhovatele k zaplacení soudního poplatku, zcela by to popřelo předběžnou vykonatelnost usnesení dle § 171 odst. 1 o. s. ř. (ve spojení s § 64 s. ř. s.) i § 9 odst. 2 zákona o vyšších soudních úřednicích, dle něž má podání námitek vliv pouze na právní moc. Lhůta k plnění (byť „nově“ určená) by plynula od doručení rozhodnutí o námitkách, tedy stejně, jako kdyby se odvíjela od právní moci usnesení o výzvě, resp. jako kdyby podání námitek mělo odkladný účinek i na vykonatelnost usnesení. Velký senát přitom v jím řešené věci aproboval zastavení řízení soudem prvního stupně (a potvrzení usnesení o zastavení odvolacím soudem), *aniž by vůbec zvažoval nutnost jakékoliv nové výzvy*. Taktéž navazující judikatura civilních soudů žádnou takovou výzvu

nevyžaduje (viz např. usnesení NS ze dne 15. 2. 2022, sp. zn. 26 Cdo 1010/2021, či ze dne 3. 5. 2023, sp. zn. 30 Cdo 514/2023). Proti tomuto postupu nevnesl žádné výhrady ani Ústavní soud (viz usnesení ze dne 2. 8. 2023, sp. zn. III. ÚS 1616/23).

17. Závěry druhého senátu ani nemají oporu v zákoně. Zákon o soudních poplatcích, zákon o vyšších soudních úřednicích ani jiný právní předpis nestanoví, že by soud musel po rozhodnutí o námitkách vydat opětovnou výzvu k zaplacení soudního poplatku. Naopak je v rozporu s § 9 odst. 1 větou druhou a třetí zákona o soudních poplatcích, dle nichž je soud povinen řízení zastavit po marném uplynutí lhůty k zaplacení soudního poplatku a nesmí přihlížet k zaplacení poplatku po jejím uplynutí (k čemuž by došlo v případě, že by navrhovatel poplatek zaplatil až v návaznosti na „druhou“ výzvu).
18. Soud neshledává žádný důležitý důvod, pro který by se měl odchýlit od jasného znění zákona. Lze připustit, že absence odkladného účinku námitek na vykonatelnost usnesení o výzvě k zaplacení soudního poplatku oslabuje jejich účinnost jako opravného prostředku, neboť navrhovatel musí soudní poplatek zaplatit, i kdyby byl přesvědčen o nesprávnosti výzvy, a i kdyby byla skutečně nesprávná. Zákonodárce ovšem zjevně takový důsledek zamýšlel, neboť všechna usnesení soudu jsou obecně vzato předběžně vykonatelná, a přesto

mají námitky odkladný účinek jen na právní moc. Nelze také přehlížet, že usnesení o výzvě k zaplacení soudního poplatku je pouhým usnesením, jímž se upravuje vedení řízení (viz např. rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 As 109/2014 – 11), kterým ani samotný soud není vázán (viz § 55 odst. 2 věta druhá s. ř. s.). Přestože je tedy s marným uplynutím lhůty k zaplacení soudního poplatku spjat závažný následek v podobě zastavení řízení, je soud povinen v rámci usnesení o zastavení řízení zkoumat i to, zda navrhovatel ve skutečnosti (ne)zaplatil soudní poplatek ve správné výši bez ohledu na to, k čemu byl dříve vyzván, resp. zda není výzva nesprávná. Pokud je tedy navrhovatel jiného názoru na výši soudního poplatku než soud, může jej zaplatit ve výši dle svého přesvědčení. Dá-li mu soud zapravdu, nemůže řízení zastavit (viz např. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2013, Pl. ÚS-st. 35/13, bod 5).

19. Právě v tomto ohledu nachází podání námitek svůj smysl, jakkoliv nemohou zvrátit samotný běh lhůty k zaplacení soudního poplatku. Pokud je soud (byť až po uplynutí lhůty k zaplacení) shledá důvodnými a výzvu nesprávnou, bude povinen vrátit případný přeplatek (pokud by navrhovatel zaplatil „vyšší“ poplatek dle nesprávné výzvy, viz § 10 odst. 2 zákona o soudních poplatcích), anebo k tomu bude muset přihlédnout při úvahách o zastavení řízení. Námitky jsou tak účelným prostředkem k tomu, aby navrhovatel sdělil a odůvodnil svůj názor na výši soudního poplatku namísto toho, aby pouze bez dalšího zaplatil poplatek v odlišné výši, než soud určil ve výzvě. K tomu ovšem není zapotřebí, aby podání námitek odkládalo vykonatelnost usnesení o výzvě k zaplacení.
20. Druhý senát hovoří o potřebě navrhovatele nejen seznat právní názor předsedy senátu, ale i na něj adekvátně reagovat. Soud chápe jistou logiku tohoto závěru, nevidí ale k takové nadměrné (mimo rámec zákona jdoucí) procesní vstřícnosti dostatečné důvody. Navrhovatel již právní názor soudu zná (byť jde „jen“ o názor vyššího soudního úředníka či asistenta). Pokud s ním nesouhlasí a požaduje znát i právní názor předsedy senátu, nebrání mu to soudní poplatek zaplatit v plné výši dle výzvy a podat námitky. Jak bylo výše uvedeno, budou-li důvodné, soud (předseda senátu) usnesení o výzvě změni a navrhovateli bude povinen přeplatek na soudním poplatku vrátit. Navrhovateli se tak dostane dostatečně účinného přezkumu rozhodnutí vyššího soudního úředníka soudcem. Poskytování nové lhůty k zaplacení soudního poplatku (dle druhého senátu dokonce ve standardní patnáctidenní délce) je ale procesním komfortem, který nemá oporu v zákoně, nevyžaduje jej ústavou zaručené právo na přístup k soudní ochraně a v konečném důsledku vede k ne hospodárnému prodlužování řízení (doba vyřízení námitek a vyčkání doručení rozhodnutí o nich; poté plynutí další patnáctidenní lhůty, na což může navazovat žádost o osvobození a nutnost učinit další – již v pořadí třetí – výzvu k zaplacení soudního poplatku, viz níže). Jen pro ilustraci: v dané věci od podání návrhu (29. 9. 2025) do podání námitek (27. 10. 2025) uplynul téměř měsíc, což je skoro třetina zákonné lhůty pro rozhodnutí ve věci dle § 101d odst. 2 věty poslední s. ř. s. Pokud by tedy soud postupoval tak, jak naznačil druhý senát, vyčerpal by prakticky celou lhůtu jen na vyřešení poplatkové povinnosti.
21. Soud zdůrazňuje, že rozhodnutí o námitkách nelze srovnávat s rozhodnutím o žádosti o osvobození od soudních poplatků, u něž soudy dovodily, že v případě zamítnutí je soud povinen navrhovatele znova vyzvat k zaplacení soudního poplatku. Tato judikatura stojí na východisku, že účelem rozhodování o přiznání osvobození od soudního poplatku je posouzení poměrů účastníka, jakož i svévole nebo zřejmé bezúspěšnosti při uplatňování

nebo bránění práva. Do nabytí právní moci tohoto rozhodnutí není tedy tato otázka konečným způsobem rozhodnuta a pro případ nepřiznání osvobození od soudních poplatků musí být účastníku řízení poskytnut reálný časový prostor pro úhradu soudního poplatku a pro pokračování v řízení ve věci samé, má-li být zachována možnost domáhat se soudní ochrany svých práv (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. II. ÚS 1138/15, bod 25, a tam citovaná judikatura). V případě rozhodnutí o námitkách ale má navrhovatel dostatečný časový prostor i reálnou možnost soudní poplatek zaplatit. Na rozdíl od žádosti o osvobození, kdy navrhovatel nemusí mít dostatečné prostředky, mu v zaplacení soudního poplatku nic nebrání. Jak již bylo výše uvedeno, navrhovatel může soudní poplatek uhradit ve výši dle výzvy soudu – v takovém případě soud řízení nezastaví (a případný přeplatek je povinen navrhovateli vrátit). Jestliže by navrhovatel neměl prostředky k zaplacení soudního poplatku v soudem určené výši, která by dle jeho názoru byla vyšší, než má být, má možnost podat spolu s námitkami i žádost o osvobození od soudních poplatků; popř. i jen samotnou žádost o osvobození, neboť i v rámci rozhodování o ní (zejména při hodnocení majetkových poměrů žadatele v kontextu konkrétního soudního poplatku) soud není vázán svým předchozím usnesením o výzvě k zaplacení soudního poplatku. V rámci rozhodnutí o žádosti pak soud může rozhodnout i o případných námitkách a znovu vyzvat navrhovatele k zaplacení soudního poplatku (a to i v odlišné výši než dříve).

22. V případě osvobození od soudních poplatků taktéž platí, že poplatky zaplacené před rozhodnutím o osvobození se již nevracejí (§ 138 odst. 1 věta poslední o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., viz bod 22 usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023 – 21, č. 4616/2024 Sb. NSS). Na rozdíl od rozhodnutí o námitkách tak nepřipadá v úvahu možnost, že by žadatel předešel zastavení řízení tím, že by soudní poplatek zaplatil, a v závislosti na výsledném rozhodnutí o žádosti o osvobození by mu jej (nebo jeho část) následně soud vrátil. Jinými slovy, pokud by soud neměl povinnost znova žadatele vyzvat, nutil by potenciálně nemajetnou osobu k tomu, aby v krátké době získala potřebné prostředky k zaplacení soudního poplatku (začasto za cenu neúměrných nákladů – půjčka s úroky, spěšné zpeněžení nepoměrně cenné věci za nevýhodných podmínek či věci zvláštní obliby apod.), který by mu v případě vyhovujícího rozhodnutí navíc ani zčásti nevrátil (opět: přestože by uznal nemajetnost žadatele). Nic z toho neplatí u rozhodnutí o námitkách. Navrhovatel, byť s výší soudního poplatku nesouhlasí, jej může bez problémů ve stanovené lhůtě zaplatit (popř. má možnost požádat o osvobození); a pokud bude mít pravdu, soud mu přeplatek vrátí.
23. Soud připouští, že přímo v judikatuře NSS patrně (zatím) nevznikl rozpor. Jak bylo výše uvedeno, v rozsudcích č. j. 9 Ads 101/2024 – 21 a č. j. 7 As 38/2024 – 21 NSS posuzoval toliko okamžik, od něž se odvíjí počátek běhu lhůty k zaplacení soudního poplatku za situace, kdy námitky nebyly podány. Nevyslovil se tedy k tomu, zda by v případě podaných námitek bylo povinností soudu adresovat navrhovateli novou výzvu po (nebo v) rozhodnutí o nich. Stejně (procesní) předpisy by však měly zásadně být vykládány a aplikovány stejným způsobem v civilním i správním soudnictví, jak ostatně NSS konstatoval v citovaném rozsudku č. j. 9 Ads 101/2024 – 21 s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 5. 2022, č. j. 4 Afs 264/2018 – 85, č. 4367/2022 Sb. NSS. Za správný přístup přitom soud ze shora uvedených důvodů pokládá ten zaujatý velkým senátem NS.

24. Soud tak shrnuje, že ani ve správním soudnictví nemá podání námitek dle § 9 odst. 2 zákona o vyšších soudních úřednících vliv na běh lhůty k zaplacení soudního poplatku, byl-li její počátek v usnesení o výzvě k zaplacení soudního poplatku stanoven ode dne jeho doručení. Po rozhodnutí o námitkách (ani v něm) již soud navrhovatele opětovně nevyzývá k zaplacení soudního poplatku.
25. V daném případě navrhovatelé sice podali proti napadenému usnesení včasné námitky, to však nemělo žádný vliv na běh lhůty k zaplacení soudního poplatku, jejíž počátek byl napadeným usnesením stanoven ode dne jeho doručení v souladu s § 171 odst. 1 o. s. ř. užitým přiměřeně podle § 64 s. ř. s. Bez ohledu na podané námitky tak měli soudní poplatek zaplatit do patnácti dnů od doručení napadeného usnesení. Jejich námitky soud shledal nedůvodnými, neboť poplatková povinnost skutečně činila pro každého z navrhovatelů 5 000 Kč (viz výše). Navrhovatelé však ve lhůtě dle napadeného usnesení soudní poplatek nezaplatili (*vůbec*, tedy ani ve výši, kterou oni sami pokládali za správnou, tj. 5 000 Kč za oba navrhovatele společně a nerozdílně). Soud proto druhým výrokem zastavil řízení podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud třetím výrokem v souladu s § 60 odst. 3 větou první s. ř. s., podle které nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení v případě jeho zastavení.

Poučení:

Proti výroku I. tohoto usnesení není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. a bod 25 usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 10. 11. 2020, č. j. 8 As 120/2020 – 41, č. 4107/2021 Sb. NSS].

Proti výrokům II. a III. tohoto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. listopadu 2025

Lenka Oulíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.